

CUVÂNTUL ADEVĂRULUI

REVISTA RELIGIOASA

„El de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim noi un fel de pârgă a făpturilor Lui“. Iacob 1:18.

Abonamentul : . . . 60 lei pe an
In străinătate . . . dublu
In America 1 dolar

Apare odată pe lună
Redactor :
GHEORGHE BRADIN

Redacția și Administrația :
Str. Cloșca No. 632.
LIPOVA Jud. Timiș.

S U M A R U L :

1. Darurile și chemarea lui Dumnezeu sunt nerevocabile
2. Lucrători Răi.
3. Luați seama.

4. Faceți ucenici.
5. Nașterea Domnului.
6. Ieslea Beteleemului.

7. Ajutorul Domnului.
8. Mândria și Trufia
9. Regele vorbește împotriva discardiei.
10. O lămurire.

Darurile și chemarea lui Dumnezeu sunt nerevocabile.

„Căci lui Dumnezeu nu-l pare rău de darurile și de chemarea făcută.“ Rom. 11:29.

Acest text din ep. apostolului Pavel către frații din Roma, dovedește până în ziua de azi că lui Dumnezeu-Tatăl, nu i-a părut rău că a dat așa mari daruri oamenilor și lumii întregi. Și acele daruri pe cari ni le-a dat Dumnezeu sunt: **Domnul Isus Hristos** ca primul dar, iar al doilea este: **Onoratul Duh Sfânt**.

Ca exemplu luăm aceste două Daruri și privim cu studierea noastră și la celelalte daruri ale Onoratului Duh Sfânt, cari sunt date Bisericii sau Miresei lui Hristos.

Bunul Dumnezeu dă aceste două daruri cu scopuri bune pentru omenimea pierdută, care crede în **Cuvântul predicării**. Omul păcătos are în Hristos primul dar, se face o **creatură nouă**, restatornicită la cele ce s'au pierdut prin Adamul neascultător. Ioan 3:3-18. 4:10-14. Iacob 1:18. I Petru 1:23 I Cor. 4:15 Fapte 4:21. Cerescul nostru Tată a avut în planul Său de mântuire, nu numai a ierta păcatele omenimei și a-i de viață, decât a promis a-i da **Puterea Sa proprie** prin al doilea dar care este cum a zis Domnul Isus înainte de crucificare: „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângăitor, care să rămână cu voi în veac : și anume, Duhul adevărului . . .“ Ioan 14:16-17. **Aceea Putere sau al doilea dar este**

botezul Duhului Sfânt celui ce crede în primul dar adică, Fiul lui Dumnezeu cel iubit prin care a creat toate cele văzute și nevăzute. „Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n'a fost făcut fără de El.“ Ioan 1:3. „Isus Hristos este acelaș ieri și azi și în veci!“ Ebr. 13:8.

Din cauză că omul creat prin Fiul lui Dumnezeu a căzut Dumnezeu-Tatăl nu nesocotește pe Fiul Său ca să nu mai lucreze prin El. Ci tocmai pe acela cu care a lucrat la facerea omului, lucrează acum la mântuirea lui. El întrebuițează acelaș „Dar“ care este Mântuitorul. Omul creat de Dânsul, trecând prin încercare, a căzut. Căzut fiind în așa mod că singur n'a avut puterea a se mântui, trebuia ca cineva mai tare decât el - și încă mai tare decât cel ce i-a provocat căderea, să-l ridice și să-l mântue. Domnul Isus după ce prima dată a fost Creatorul omului dându-i putere și viață din Sine însuș, a doua oră îi este Mântuitor, fiindcă El mântue pe poporul Său de păcatele lor. Mat. 1:21 Și acest Isus a treia oră este Judecător, fiindcă Dumnezeu prin El va judeca toate lucrurile ascunse ale oamenilor. Rom 2:16 I Cor. 5:10 Fapte 17:31. El (Isus) este Acela care în zilele de astăzi știe că omul nu poate să se lupte împotriva vrăjmașului prin puterea sa, de aceea îl îmbracă

cu arma Cuvântului Său. Efes. 1:3-13.2:1-10.6:11-17. Având Cuvântul lui Dumnezeu cu bogăția înțelepciunii tainice, cunoaștem că ne zice să așteptăm puterea de sus, sau botezul Duhului Sfânt, pe care îl dă Domnul Isus inimii flămânde și sincere după Dumnezeu. Luca 11:13.24:49 Fapte 1:4.8.2:4. 10:46. 19:6 I Cor. 12:13.

Vedem deci că Dumnezeu-Tatăl nu critică lucrarea Fiului Său și nu-L nesocotește, nici nu caută ca să arunce unul vina pe celalt din cauza căderii omului. Dacă Tatăl nu a nesocotit pe Fiul, nici Fiul nu S'a cufecat ca să arunce jos pe Tatăl dela locul Lui de înțietate. Tot la fel, Duhul Sfânt nu nesocotește pe Fiul care „n'avea nici frumuseață, nici strălucire ca să ne atragă privirile,„ Isaia 53:2.

Ah iubii mei fraji și surori! Nouă ne lipsește în mare măsură unitatea Sfintei Trăimi, ca să fim una; precum Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, sunt una. I Ioan 5:7. Domnul nu caută statura noastră, nu caută educația noastră lumească, ci El caută în inima noastră ca să vadă oare este ea după voia Lui. Dacă da, atunci El în laboratorul Său de mare Chimist, ne pune la diferite încercări, măsuri, balanțe și inspecție sub microscopul ochiului Său și cercarea Cuvântului și a Puterei Sale de a produce în noi o creațiune nouă. Noi vom trece în fiecare zi prin cuptorul rafinător de aur și argint prin care ne examinează El, ca un Mare Chimist. Zah. 3:9-10. 13:9 Mala. 3:2-3. După ce Și-a terminat lucrarea sau examinarea și află că I s'au produs cele dorite în planul Său etern, pune ștampila cerului pe noi. II Cor. 1:22. Iar având pecetea aceasta - „Cunoaște Domnul pe cei ce sunt ai Lui“ - satana umblă pe toate căile a ne distruge. Dacă nu poate prin persecuțiunile lumii a acesteia, atunci el încearcă prin viclenia sa în alt mod. Și Domnul îi permite cum a permis ca să încerce pe Iov, Daniel, Pavel. etc. Niciodată însă încercările cari ne vin din partea lumii nu sunt atât de grele ca și acele cari ne vin din partea fraților din lăuntru Bisericii. Să poate una ca aceasta? Da să poate!

Bunul Dumnezeu însă vă da oricărui suflet care îl servește din inimă curată, biruință prin toate încercările și va fi mai mult ca învingător prin Numele Domnului nostru Isus Hristos. Aliluia lui Dumnezeu. Cu cât lupta este mai grea și biruința va fi mai mare, cu atât și mărirea lui Dumnezeu se va repausa în mai mare măsură peste ceice stau credincioși până la sfârșit și sunt biruitori. La tot pasul pe care noi îl vom face spre mărirea lui Dumnezeu, vom avea împotrivitori.

Domnul nu S'a căit pentru mântuirea pe care ne-a dat-o, ba din contră, El S'a mărit, fiindcă zice: „Unde păcatul s'a înmulțit, acolo a prea prisosit harul lui Dumnezeu.“ Cunoscut este lui Dumnezeu lucrul Său încă înainte de întemierea lumii. Ioan 12:23-28.

Mântuirea și ungerea, adică: botezul Duhului Sfânt care ni s'a dat a făcut o mare bucurie în Bi-

serică. Iar după botezul cu Duh Sfânt, Domnula început a da daruri oamenilor pe cari i-a chemat în lucrul Său. Pe unii i-a chemat a fi apostoli, pe alții prooroci, păstori, evangheliști, învățători. Altorle-a dat darul înțelepciunii, cunoștinței, credinței, al minunilor, vindecărilor, descernerilor, vorbirei în limbi, espicărilor, proorociei. I Cor. 12:4-13. Avem noi înțelepciune și cunoștință în aceste împărțiri ale darurilor ca să le știm folosi spre mărirea lui Dumnezeu și să lucrăm cu ele după bunăvoința Lui?

Să stăm a cerceta cu deamăntului aceste lucrări și împărțiri a chemărilor și darurilor date fiecărui după bunăvoința **harului lui Dumnezeu în Hristos**. Ce drept are un membru a judeca pe un altul care are aceste chemări și daruri atât timp cât acela este în limitele Scripturii? Dumnezeu știe și cunoaște mai dinainte pe fiecare dacă este capabil a lucra în lucrul la care l-a chemat. De aceea Dumnezeu pregătește pe fiecare pentru lucrul Lui. Iar cei ce au experiență trebuie să supravegeze peste cei mai tineri în lucrul chemării lui Dumnezeu ca toate să se lucreze în iubire și conform Bibliei.

Sunt unele persoane cari atunci când Dumnezeu le cheamă și sunt binecuvântate, lucrează în armonie un timp. Mai târziu însă crezându-se pe ei înșiși ceea ce de fapt nu sunt, se apucă a urma pe calea lui Core. Num. 16. Ei cred că sunt sfinți, ei cred că prin ei lucrează Dumnezeu și ei cred că cei aleși de Dumnezeu dela început sunt lăpădași. Și atunci în loc ca să jină în sus mințile acelora din început, apucă a lupta ca să-i arunce jos din locul la care au fost chemați de Dumnezeu. Prin toate sforțările lor însă nu reușesc decât se vatămă pe ei înșiși. „Nu judecați și nu veți fi judecați.“ „Cine ești tu care judeci pe robul altuia?“ Mat. 7:1-5 Rom 14:4 Jacob 4:11-12 Ps. 7:14-15.

Sunt unele persoane că atunci când simt că careva membru din Biserică a comis o faptă care nu este păcat spre moarte, în loc să se roage pentru el, îl spune la alții și acela spun altora, iar la urmă acel suflet care a comis numai un păcat vrednic de mustrare, să supără foarte tare și să îndepartă cu totul de Domnul. Dacă s'ar fi lucrat cu înțelepciune, acel suflet ar fi stat la Domnul și el ar fi putut deveni dintre cei mai credincioși. Altul însă în loc de al ajuta în calea Domnului, îl ajută în calea păcatului și astfel ruinează un suflet dela mântuire. Dar Dumnezeu va cere socoteală celui ce-l face să cadă, ne-având milă de sufletul lui slab.

Se găsesc și așa unii cari sunt atât de încăpăținați de se dau ei pe ei că sunt cineva sau ceva mare, și numai atât nu e destul că se umflă de mândrie ca și un păun în penele lui se arată mai mare decât este el; dar ei se pun în calea altora și-i împiedecă de a-și face chemarea cu care sunt chemați de Dumnezeu. Le fac greutăți mari, cari cauzează stricăciuni și piedeci multor suflete. Acele persoane fac piedeci în lucrul Domnului fiindcă lasă pe vrăjmașul ca să-i

înșale cu duhul trufiei și al geloziei (sau al altor ambiții) ca să fie văzuți de oameni.

Când Dumnezeu cel sfânt și Atotștiutor alege pe un om fără educație mare (școli înalte), fără ca să meargă la școlile unde se pregătesc predicatori sau misionari, ți dă darul înțelepciunii și al cunoștinței prin cercarea și studierea Scripturilor încât îl trece și prin un cuptor al suferințelor mai mult, mai adânc și mai fierbinte, în toată forma învățăturii lui Hristos, decât ori și ce altceva sub cer. Ps. 22:6. ca să-l facă un stâlp puternic și statornic în Biserica Sa, cum a făcut pe Petru deși satana l-a cercat și cerut să fie cernut (Luca 22:31-32), chiar toată lumea și chiar mii din cei credincioși de ar dori ca să cadă careva din conducătorii aleși de Dumnezeu în Biserica sa, ei nu vor cădea pentru că Domnul nu-i lasă să cadă până când ei umblă cu inima întreagă și sunt supuși în totul voiei Sale sfinte aliluia.

Bunul Dumnezeu a binevoit a ne alege, ne-a încredințat unele lucruri cari nu sunt prea mici a le duce la îndeplinire și mai ales ușoare atunci când unii ambițioși ne stau în cale și caută să ne împiedece. Dar când conlucrătorii și credincioșii Bisericii lui Dumnezeu se roagă pentru noi și noi pentru ei, atunci orice greutate disporește. Lucrul nostru va merge foarte bine și va avea mari progrese atunci când fiecare vom lucra prin iubirea lui Dumnezeu la ceea ce suntem chemați așa cum scrie ap. Pavel: „Fiecare să ia seama cum zidește...” I Cor. 3:10-15.

Cine a făcut deci alegerea noastră? Domnul, El ne-a ales și El singur are puterea a ne lua dreptul chemării noastre. Când și cum îl ia El dela noi? Atunci când facem abatere dela Cuvântul Lui, nu ne supunem voiei Lui, căutăm interesele noastre, etc. Iar când Dumnezeu ne lapădă în zădar se vor strădui oamenii ca să ne țină. Faptele noastre atunci vor fi fapte prin cari se atacă onoarea și cinstea lui Dumnezeu. Când careva din servii Domnului păcătuiesc păcate cari nu sunt spre moarte și Dumnezeu păstrează milă pentru ei, El face cu ei precum a făcut și cu Iona și ap. Petru. Vedem că acești doi servi a lui Dumnezeu nu au fost lapădați, ci Domnul le-a dat har în ceasurile grele de încercare ca ei să se învețe a nu se răzima pe înțelepciunea și priceperea lor, decât pe El (pe Domnul). Invingerea ce avem noi astăzi în lucrul sau în calea Domnului nu înseamnă că vom putea să stăm fără grijă în contra loviturilor diavolești. Diavolul e măiestru bătrân și își cunoaște foarte bine meseria. Noi trebuie să stăm sub Sângele Domnului Isus și să ne lăsăm conduși de **Aceea putere Atotputernică** care vede și știe înainte de timp toate meșteșugurile satanei și ni le face de cunoscut nouă cari suntem în Hristos Domnul. Pte El lăudat și mărit, Aliluia. II Cor. 11. Domnul Isus ne face biruitori în toate zilele vieții noastre dacă noi ne lăsăm călăuziți de Duhul cel Sfânt, conform luminii Cuvântului lui Dumnezeu. Ps.

119:105. Vedem lucrurile cari s'au iscat între ap, Pavel și Barnaba din cauza lui Ioan Marcu. Fapte 13: 13. 15:37-39. Numai din cauză că Marcu nu a voit să meargă cu ei în lucrul Domnului. În aceasta a fost Marcu slab și a trebuit înărit Mai la urmă însă Marcu înărinându-se când a îmbătrânit, el a adevărit lui Pavel, că și-a reîncălzit darul pe care Domnul Isus i l-a dat și i-a fost de mare folos la bătrânețea sa. II Tim. 4:11... Iar acei servi ai Domnului cari fiind credincioși văd că unii folosesc darurile lui Dumnezeu cu scopuri personale și cauzează desbinări între frați, nepocăindu-se după muștrarea convenită ci continuând în acele lucruri, să fie scoși dintre frați făcuți de cunoscut tuturor credincioșilor arătând că sunt niște lucrători răi (a satanei) cari se prefac a fi ingeri de lumină, dar se cunosc după faptele lor. Rom. 16:17-18. Filip. 3:2. II Cor. 11:13-15.

„Darurile și chemarea lui Dumnezeu sunt nerevocabile.” Nu omul are drept a lua ceea ce a dat Dumnezeu ci Dumnezeu va cere socoteala dela fiecare în **ziua judecării**. Noi trebuie să luăm aminte și cu respect și cinste să onorăm darurile și chemările pe cari Domnul le dă fiecăruia după bună voința Sa. Unii se cugetă în sine că ei sunt cu educație lumească mai bună și nu s'ar lăsa conduși de oameni de jos. Dar dacă vrem să servim Domnului atunci trebuie să înțelegem că Dumnezeu a luat pe David dela oi și l-a făcut rege. Pe Saul l-a luat din urma asinelor tatălui său. Și ce vom zice când întâlnim pe apos. Pavel cel cu multă învățură supunându-se celorlalți apostoli cari erau fără multă carte. Fapte 15:2 Galat. 2:9-10. Fapte 4:13. Să nu ne uităm noi la aceea că cine a fost omul acela cândva sau din ce părinți se trage (în care Dumnezeu a pus Puterea Cuvântului Său) ci să privim la darul și chemarea lui Dumnezeu, cari se repauzează peste acel suflet. Să onorăm și să ascultăm de conducerea Duhului Lui Dumnezeu care este în acel suflet și să nu ne împotrivim sau să disprețuim aceea Putere lăuntrică Pentru că atunci ne împotrivim lui Dumnezeu, și: „Dumnezeul nostru este foc mistuitor.”

1. **Primul dar.** Noi înțelegem că Dumnezeu nu a retras darul dat, adică pe Fiul Său ca să nu mai fie Mântuitor lumii. Ioan 3:16.

2. **Al doilea dar.** Noi înțelegem că Dumnezeu sau Domnul Isus nu a retras Duhul Sfânt ca să nu-L mai dea celor ce-L cer. Luca 11:13.

3. **Al treilea dar.** Noi înțelegem că nici Duhul Sfânt nu a oprit darurile Sale ca să nu le mai dea Bisericii lui Dumnezeu. I Cor. 12:8-10.

Toate aceste daruri nu sunt oprite din Biserică, atât timp cât aceasta umblă în sfințenie. Noi să ne bucurăm când vedem toate aceste daruri și chemări cerești. Să ne dăm totodată silința a ne ruga lui Dumnezeu pentru cei ce sunt miluiți ca să-i țină umiliți. Ca astfel să putem zice cu toții: Lăudat fie D-zeu: Tatăl, Fiul și Duhul, Sfânt că El a dat darurile și chemările cerești spre a Sa onoare și glorie. Amin, Pavel Budoan.

Lucrători răi.

Să fie binecuvântat, Dumnezeu: Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care a binevoit a ne da înțelegere prin Cuvântul Său divin, ca noi să putem cunoaște lucrătorii răi, și să ne știm feri de ei.

Un lucru de cea mai mare căpetenie pentru o Biserică este acela, ca să știe și să cunoască ce fel de lucrători are. Biserica trebuie să știe cum sunt oamenii cari lucrează în mijlocul ei, cum sunt aceia cari păstoresc poporul, în ce măsură figurează în ei chipul Marelui Păstor. Un lucrător adevărat, este o binecuvântare pentru poporul pe care îl conduce, pe când un lucrător rău, este un blăstăm. În toate timpurile poporul lui Dumnezeu a avut parte atât de lucrători adevărați cât și de lucrători falși și răi. Lucrătorii adevărați, acei pe cari Domnul i-a ales în lucrare, au avut să lupte nu numai cu neorânduială din popor și cu membri simpli, decât să lupte și împotriva lucrătorilor falși cari și-au dat toată silința ca să abată pe popor de la Dumnezeu.

E cea mai grozavă durere care se poate, atunci când într-o biserică să găsim lucrători adevărați și buni, și lucrători falși și răi. Însă toate aceste trebuie să fie pentruca cei adevărați să fie făcuți de cunoscut înaintea poporului și tot la fel să fie făcuți de cunoscut și cei falși. Aceste două categorii de lucrători, nu sunt născuți de acum, ei sunt de obârșe veche. În poporul lui Dumnezeu din vechime, erau prooroci adevărați și prooroci mincinoși. În zilele ap. Pavel au fost foarte mulți lucrătorii cei falși și el a avut cu ei o luptă foarte mare. Poporul lui Dumnezeu trebuie să fie un popor treaz ca să se știe feri de lucrătorii răi.

În cele de mai jos, lășăm ca să se arate semnele după cari se poate cunoaște un lucrător adevărat și după cari se poate cunoaște un lucrător rău. Un lucrător adevărat trebuie să aibe mai întâi, **o viață sf.** Dacă privești în viața lui, dacă privești în familia lui, dacă privești în juru lui, pretutindeni în urma lui trebuie să se vadă lumină. Un lucrător sfânt se păzește de tot aceea ce i-ar putea aduce oarecare pată cât de mică. El stă cu tot sufletul și cu toată inima lângă Domnul. El a gustat într'adevăr cât de bun este Domnul, și de Acest Domn, nimeni și nimic nu-l poate despărți. Rom. 8:35-39.

Un lucrător adevărat trebuie să fie deprins a suferi. Sunt unii cari se dau a fi lucrători ai lui Dumnezeu, dar cari numai atunci stau lângă El când curg la ei binecuvântări materiale. Îndată însă ce trebuie să sufere ceva lipsă pentru Domnul și Evanghelia ai cărei lucrători le place să se numească, atunci apucă a cărti și a murmura. Domnul Isus Hristos, a suferit. Isaia 53:3 A cunoscut foamea, a

„Păziți-vă de cîinii aceia: păziți-vă de lucrătorii aceia răi; păziți-vă de scrijilații aceia!” Filip. 3:2.

cunoscut setea, a știut ce-i lipsa, etc. A fost bogat însă S'a făcut pe Sine sărac, ca să ne îmbogățească pe noi. II Cor. 8:9 Ap Pavel a suferit. Filip. 4:12. Și aceasta fiindcă a avut în vedere nu folosul său ci al poporului. I Cor. 10:33.

Un lucrător adevărat trebuie să fie **supus**. Cauza pentru care cei mai mulți lucrători duc lipsă, este aceea că nu sunt supuși; nici Domnului și nici celor mai bătrini și însărcinați cu conducerea lucrului lui Dumnezeu. Cu ei se potrivește ceea ce zice ap Iacob: „Voi poftiți și nu aveți; ucideți, pizmuiți, și nu izbutiți să căpătați.” Iacob 4:2. Dacă noi cercetăm cu luare aminte Cartea Domnului, vom vedea că niciodată lucrătorii supuși, n'au fost părăsiți de Dumnezeu. Câtă deosebire găsim noi în viața lui Aron atunci când a ținut sus mâinile lui Moise, Exod. 17:2 și atunci când a căutat să reducă acele mâini la neputință de a lucra? Num. 12.

Un lucrător ales de Dumnezeu în lucrare, trebuie să fie în totul potrivit celor scrise la I Tim. 3:1-13. Tit. 6:9 I Petru 5:1-3 Fap. 6:3. Cine nu are aceste calități, nu este pus de Dumnezeu în lucrare.

Și acum prin mila Domnului vom merge să căutăm și câteva însușiri de ale lucrătorului rău și fals.

Un lucrător rău, este prima dată **prefăcut**. El are o stinjenie satanică pe care o întrebunțează în fața altora. Oamenii cari nu-l cunosc cred că el este cel mai sfânt om. El vorbește despre dreptate, despre adevăr, depre stinjenie, etc. dar toate aceste sunt streine de inima și sufletul lui. El este foarte vorbăreț; și cu limba lui lingușitoare, cîștigă sufletele slabe. Dacă ai să petreci în casa sau în familia lui, nici nu-ți vine a crede că acesta este omul care în adunare sau în târg și-a vorbit așa de frumos. Rugăciunea lipsește din familia lui, respectul, bunacuviința, pacea, ordinea, bunînțelegere, adevărul, dreptatea și sfinjenia, despre cari știe să vorbească afară din casă, sunt streine de familia lui. El are o purtare aspră față de soție și copii. Ei nu văd în el blândețea despre care a vorbit Domnul Isus. Mat. 11:29.

Un lucrător rău este un **interesat**. Câți lucrători se găesc cari atunci când le astupă gura cu ceva bunuri pământești, sunt în stare să te ridice în slavă, pentruca mâine dacă nu le mai întinzi nimic, să te vopsească în culorile cele mai negre. În adunările unde primesc daruri, merg; iar în cele de unde nu primesc, nu merg. Păcatul celor ce le dau ceva, îl trec cu vederea iar pe cei ce nu le întind nimic, ti sbiciuesc grozav pentru fiecare greșală. Ah

și dacă din ajutoarele sfinților ar căuta numai ca să aibe pâine și îmbrăcăminte, n'ar fi nimic; că de aceste are nevoie orice lucrător și orice membru din Biserica lui Dumnezeu. Inșă atunci când sunt ajutați, nu sunt mulțumiți numai cu hrană și îmbrăcăminte atunci le trebuie să-și cumpere averi, să se îmbrace pompos, să-și facă copiii „domni“ în lume, etc. Filip. 3:19.

Un lucrător rău este un **dezbinător**. Din cauză că lucrătorul rău nu știe suferi, din cauză că el nu are toate așa cum ar dori și după cum pofteste inima lui lăcomă, din aceasta cauză, caută să facă dezbinări. Folosindu-se de nemulțumirii din poporul lui Dumnezeu, face așa după cum a făcut Absalom; le vorbește dulce ca să-i atragă de partea sa. Unde îi duce înșă pe cei cari îi atrage către sine, acesta este altă treabă. De sigur îi duce acolo unde a dus și Absalom pe cei ce l-au urmat: la înfrângere și rușine. II Sam. c. 15, 16, 17 și 18. Și unde a dus Teuda și Iuda Galileanul pe cei ce le-au urmat lor. Fapte. 5:36-37.

Ap. Pavel a avut o mare luptă cu astfel de lucrători răi. El a făcut de cunoscut fraților, că ținta acestor oameni este ca să tragă pe ucenici de partea lor. Fapte 20:30 vezi Galat. 4:17. Haina dreptății prefecută sub care își ascund ticăloșia, este satanică II Cor. 11:13-15 și cuvintele dulci dar pline de otravă cari le ies din gură sunt ucigătoare, Rom. 16:17-18.

Dacă lucrul lui Dumnezeu stagnează, (stă pe loc) dacă el nu este ajutat și susținut de membrii Bisericii lui Dumnezeu așa după cum scrie sf. Scriptură, dacă păcatul a luat loc în poporul lui Dumnezeu, și dacă frații de credință nu se unesc, vinovații sunt lucrătorii răi. Lucrătorii părăsiți de Dumnezeu și aceia cu cari El nu a lucrat niciodată. Cel mai mare dușman al lui Isus Hristos, al Împărăției Sale și al Bisericii Sale, este acela, care nu luptă pentru ca acești lucrători răi să fie înlăturați din poporul lui Dumnezeu. Voim un popor sfânt, dar în acelaș timp voim și lucrători sfinți, cari să învețe pe popor sfințenie. Voim în lucrul lui Dumnezeu oameni sfinți, oameni născuți din Dumnezeu, oameni cari calcă pe urmele

Marelui Păstor, cari au cugete sfinte, inimă sfântă, ochi, mâini, picioare urechi și limbă sfântă. Ori cât de greu ar fi ca să înlăturăm pe cei răi, ori cât ne-ar costa aceasta și ori cum s'ar lupta vrăjmașul ca să ne zădărnicească planul îl vom duce la îndeplinire prin harul și puterea Domnului. Tot ce-i lumesc, tot ce-i pământesc, tot ce-i satanic, să piară din poporul lui Dumnezeu. Și astfel adevărații copii ai lui Dumnezeu să se poată bucura de pacea, liniștea, bucuria și dragostea cari vin dela Duhul Sfânt. Aliluia.

Nu voim să lucrăm cu patimă și nici cu ură. Știm că sunt frați și lucrători cari au făcut unele lucruri nepermise fiind trași în rătăcire de alții, înșă când ei au văzut cursa în care au fost prinși, s'au căit. S'au rugat de iertare de aceia pe cari i-au vătămat, și ei sunt acum în pace. Aceștia vor și rămânea în pace, Dumnezeu bunul să le ajute ca să poată fi în viitor mai treji ca să nu mai ajungă a fi înșelași de cei răi. Lupta noastră este numai împotriva acelor cari au făcut rețe, minciuni, au defăimat, au semănat dezbinări, și cari pentru toate aceste nu s'au căit. În loc de căință ei au căutat ca să-și facă legături din nou cu alți răi. Fraților să ne aducem aminte de lucrarea Domnului. Ap. Iuda zice: „Vreau să vă aduc aminte, măcar că știți aceste lucruri odată pentru totdeauna, că Domnul după ce a izbăvit pe poporul Său din țara Egiptului, în urmă a nimicit pe cei ce n'au crezut.“ Iuda. 5.

Astăzi a sosit ziua fraților mei iubiți, când bunul Dumnezeu voiește să ne scape de tot ceea ce nu este dela El, numai dacă voim să înțelegem. Și pentruca acest lucru să fie dus la îndeplinire, avem nevoie de oameni sfinți în orice lucrare. De aceea „păziți-vă de cîinii aceia; păziți-vă de lucrătorii aceia răi; păziți-vă de scrijilații aceia.“

Și acum Doamne Dumnezeul nostru, noi te rugăm; „Fii biruitor, suie-te în carul Tău de luptă, apără adevărul, blândetea și neprihănirea, și dreapta Ta să strălucească prin isprăvi minunate!“ Ps. 45:4. A Ta să fie onoarea și slava, Amin.

Gh. Bradin.

Luați seama.

Scumpe și iubite suflete! Domnul nostru Isus Hristos în sf. Evanghelie după Matei cap. 11:28-30 zice: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați dela Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima: și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară.“ La acesta invitație scumpii mei,

„Luați seama ca nu cumva să nu voiați a asculta pe Cel ce vă vorbește.“ Ebr. 12:25.

noi suntem liberi a răspunde sau a rămânea indiferenți și reci. De vom răspunde, vom avea parte de binecuvântările din Rom. 2:7, 10, iar de ne vom împotrivi acestei chemări, vom avea parte de cele scrise în Rom. 2:5, 8, 9. Cuvântul lui Dumnezeu este Duh și viață. Ioan 6:63 și propovăduirea Lui este nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării, și o putere a lui Dumnezeu pentru cei ce sunt pe

calea mântuirii. I Cor. 1:18. Pentru aceasta, noi, cari dorim fericirea sufletului nostru, să ne silim ca, cu ajutorul Celui Atot Puternic, să ne aflăm pe calea mântuirii; singura cale care duce la adevărata fericire. Și care este calea? Domnul Isus a zis: „Eu sunt calea...” Ioan 14:6. Va să zică, El e calea și pentruca noi să putem fi pe aceasta cale, trebuie să fim în El, răspunzând la chemările Lui și făcând voia Lui. De multe ori ne poticnim pe cale, cădem, suntem izbiți încoace și încolo, pentrucă pe aceasta cale, călătorește și bătrânul Adam cu noi, adică corpul nostru, și cum pe aceasta cale să cer anumite reguli de călătorie, cari pentru Adam sunt supărătoare, se întâmplă deci după cum am spus mai sus, să ne potecnim. Cauza ar fi că noi nu ne-am desbrăcat de toată firea pământească, n'am lăsat toate bagajele trecutului afară, și ici coloa a rămas ceva în inima noastră din trecut, câte o mică sămânță firească, a rămas neobservată de noi, și care sămânță încolțind și crescând, pune piedeci pe cale. Putem fi întorși la Dumnezeu de ani de zile și deodată la timp potrivit, Cuvântul lui Dumnezeu ne descopere sămânța aceea, pe care noi n'am observat-o. Atunci noi, ca niște copii ascultători, trebuie să ne supunem muștrării Lui, Prov. 1:23 să ne rugăm să ne ierte, și să scoată din inima noastră aceea piedică, care ne oprea pe cale. Dacă în sfințenia vieții nu mergem înainte, înseamnă că mergem înapoi. O stare pe loc în viața spirituală, nu există. „De aceea să luăm seama ca nu cumva să nu voim a asculta pe Cel ce ne vorbește.” Ebr. 12:25.

Poporul lui Israel n'a voit să-L asculte, când cu darea Legii pe muntele Sinai. Și care a fost sfârșitul? ... au pierit ...” I Cor. 10:5 Iuda 5. Din tot poporul care a ieșit din Egipt, nimeni n'a intrat în pământul făgăduinței, afară de Iosua și Caleb. Num. 14:30. Și așa n'au voit să asculte pe Cel ce vorbea cu ei, și care făcea semne și minuni printre ei, încât a izbucnit mânia lui Dumnezeu asupra lor și, a jurat în mânia Sa, că ei n'au să între în țara promisă. Deut. 1:35. Dacă așa li s'a întâmplat lor cari n'au ascultat pe „Cel ce vorbea pe pământ, cu atât mai mult nu vom scăpa noi, dacă ne întoarcem dela Cel ce vorbește din ceruri.” „Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?” Ebr. 2:3 Pe atunci Dumnezeu a clătinat pământul pe muntele Sinai, dar în alt chip va mai clătina odată nu numai pământul ci și cerul. „Cerul și pământul vor trece.” Mat 24:35 și Dumnezeu face un pământ nou și un cer nou. Apoc. 21:1. Tot ce vedem va pieri II Petru 3:10-12. Va rămânea numai cel ce este în legătură cu Dumnezeu. căci cel neprihănit vă rămânea în veci. I Ioan 2:17. Vom rămânea în veci, dacă suntem și rămânem în legătură cu El, ducând o viață în sfințenie, nelăsându-ne de nimeni și de nimic împiedecați. Dacă stăm în legătură cu El, vom primi o împărăție care nu se poate clătina. Ebr. 12:28. Totul piere, numai împărăția lui Dumnezeu va rămânea

în veac. Totul este așa de nesigur astăzi, numai viitorul copiilor lui Dumnezeu nu e nesigur. Pot să ne ia totul: bani și avere; casa și curtea; cinstea și numele bun; trupul și viața; și totuș un lucru nu ne poate lua nimeni: „Impărăția Domnului.” Se prea poate ca în timpurile critice de astăzi, să fim lipsiți de cele pământești, dar săraci nu ne poate face nimeni, căci, noi primim o împărăție neclintită. Da, noi o primim cu cea mai mare siguranță. Ap. Petru scrie despre moștenirea neperitoare, care este păstrată în ceruri pentru noi. I Petru 1:3-4 Și el zice mai mult încă: „Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuire.” I Petru 1:5 Deci, nu numai că Dumnezeu păstrează moștenirea pentru noi, ci ne păstrează și pe noi, pentru aceea moștenire. Iată o îndoiță siguranță și suntem mângăiați, că viitorul ni este asigurat, neuitând însă că, acest viitor atârână de legătura pe care o avem și o vom păstra cu Dumnezeu.

Fiindcă noi suntem copiii Lui, I Ioan 3:2 și avem moștenirea acestei împărății, aceasta datorită numai harului lui Dumnezeu, Efes. 2:6 să căutăm să slujim cu teamă și să plăcem lui Dumnezeu, aducându-I mulțumiri din inimă. Ebr. 12:28. Da, copiii lui Dumnezeu au har. Din legătura necurmată cu Dumnezeu, vine harul de care avem nevoie și prin care trăim. Și pentru ce ni se dă harul? Pentruca să ne simțim bine? Ca să ne întărim sufletul în adunări frumoase? Nu, nu pentru asta. Dumnezeu făcându-ne cetejeni ai împărăției cerești, Efes. 2:19. Filip. 3:20 **noi trebuie să-I slujim.** Și slujba aceasta nu e numai pentru predicator, ci e pentru fiecare copil a lui Dumnezeu, fie bărbat fie femeie. Fapte. 1:8 Mat. 10:32-33. Prea ne lăsăm numai în nădejdea celui ce predică. Domnul nu a spus că numai aceia să-L mărturisească, ci „... oricine...” E vremea să ne trezim și să vedem și partea noastră personală în slujba Domnului. „Văși întors la Dumnezeu, ca să slujiți Domnului celui viu și adevărat”. I Tesal. 1:9. Și aceasta slujbă e un mijloc foarte potrivit, ca să înaintăm în sfințenie. Lenevia este începutul tuturor obiceiurilor rele. Cine, ca copil a lui Dumnezeu trîndăvește și nu lucrează pentru Domnul său, acela să lenevește și în viața launtrică și dă înapoi. Ebr. 6:12 Dar cine lucrează, cine slujește Domnului, acela înaintează. De ce? Tocmai pentrucă în slujba Domnului vede cât de mare nevoie se simte în lucrul Domnului. Nimic nu ne face așa de mici, ca lucrul cinstit și binecuvântat. Ici îți vezi neputința și atunci strigi la Domnul: „Nu te las până nu mă vei binecuvânta.” I Moise 32:26. Și în felul acesta vom place lui Dumnezeu. Lui nu-I plac copiii cari nu lucrează, Ebr. 10:38. Lui li plac numai aceia cari se predau ca să fie unelte în mâna Lui „cu evlavie și frică.” Ebr. 12:28. Fără frică nu suntem înțelepți, Prov. 9:10 și nu-I plăcem. Fără muștrarea Duhului, nu-i nici o plăcere înaintea lui Dumnezeu. Prov. 1:23. Câți copii ai lui Dumne-

zeu se amăgesc singuri? Nu-și înfrînează gândurile vorbele, etc. și ei cred totuși că plac lui Dumnezeu lată o mare greșală. Au uitat cuvântul apost. Pavel care zice: „Fără sfințenie nimeni nu va vedea pe Dumnezeu.” Ebr. 12:14. Aceasta însemnează; „Întoarceți-vă și ascultați mustărările Mele,” Prov. 1:23. Să căutăm deci a trăi o viață de sfințenie înaintea lui Dumnezeu ca să nu-L mîhnim, sau să-L supărăm. Dar nu numai neînfrînarea se găsește printre copiii lui Dumnezeu ci și prea puțină teamă. Uităm că avem de a face cu un Dumnezeu Sfânt, și că El e un foc mistuitor. Ebr. 12:29. Acest verset nu a fost numai despre Dumnezeul Vechiului Testament ci el este și despre Dumnezeul Noului Testament. Anania și Sapphira sunt o dovadă vie. Fapte. 5. Ei făceau parte din Biserica lui Dumnezeu Nou-Testamentală. N'aveau însă teamă, și astfel s'au întâlnit cu Dumnezeul care este „foc mistuitor.”

Scumpii mei, viața de sfințenie nu e o schimbare de plăceri, ci e o luptă strașnică cu puterile întunerecului, Efes 6:12 o alergare ca să ajungem la jinta ce ni este pusă înainte. Filip. 3:14. De aceea să alergăm cu răbdare în lupta ce ni e rînduită, privind departe în zări peste tot, spre Hristos, Că petenia și Desăvârșirea credinței noastre. Ebr. 12:2 Să alergăm cu toată stăruința spre sfințenie fără care nu vom putea vedea pe Dumnezeu. Să fim credincioși în adevărurile cunoscute, ascultători și implinitori ai Cuvântului și voinței lui Dumnezeu, și să-I slujim cu teamă. Atunci ne vom saluta odăi la Scaunul de îndurare al harului, cu o inimă plină de laudă și mulțumire, pentru harul care ne-a păzit, pentru harul care ne-a desăvârșit. Atunci vom cânta: „Slavă lui Dumnezeu și Mielului Sfânt!”

A lui Dumnezeu care singur este înțelept, să fie slava prin Isus Hristos în vecii vecilor. Amin.

I.

Faceți Ucenici.

Porunca cea din urmă a Domnului — înainte de a părăsi acest pământ — a fost: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v'am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacului.” Mat. 28:19-20.

Calea pe care să poate merge spre a face ucenici pentru Domnul, să împarte în trei părți, și despre aceste voiesc a vorbi puțin mai jos prin mila și ajutorul Domnului și al Duhului Sfânt.

1. Sunt uni pe cari Dumnezeu îi trimite în persoană. Ei trebuie să fie oameni despărțiți de lume și păcat. Ei trebuie să fie oameni sfinți, oameni încercați și oamenii lui Dumnezeu. Dumnezeu se folosește de înțelepciunea, mintea și priceperea pe care le-a dat-o, ca să deștepte pe alții cari zac în păcat. Domnul vrea să-i însoțească pe ei în lucrare. „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” Aceasta este cea mai însemnată făgăduință în lucrarea pe acest pământ. Sunt făgăduințe cari privesc viața noastră vecinică, dar lăudat să fie Domnul că prin aceasta făgăduință căpătăm curajul și îndrăzneala a ne lupta pentru făgăduințele cari le avem pentru vecinicie. Dacă Domnul nu ne însoțește în lucrare, noi nu putem ajunge la nici o făgăduință, nu vom moșteni nimic. „Duceți-vă—” aceasta este porunca Domnului. Noi ca copii ascultători, trebuie să ascultăm și să ne supunem și să plecăm a lucra în locul unde ne-a pus pentru salvarea sufletelor pierdute în păcat. „Și el a dat pe unii apostoli, pe alții, prooroci, pe alții evangheliști pe alții păstori și învățători.” Efes. 4:11. Toți aceștia sunt puși de Dumnezeu în lucrare, și după lucrarea la care sunt chemați, ei trebuie să lucreze

Mat. 28:19-20.

cu credincioșie. Ei sunt aceia pe cari Domnul îi cheamă și-i pune în lucrare, îi îmbracă cu putere de sus și apoi le zice: „Duceți-vă...”

2. Nu toți însă au posibilitatea ca să poată pleca, fiindcă nu toți sunt chemați ca să plece. Acela cari n'au aceasta chemare, ei mai degrabă strică lucrarea dacă merg. Dacă însă cineva nu are chemarea și nu poate pleca cu corpul, el totuși poate merge în ființa celui care are chemarea de a pleca. Cum? El îi poate susține în lucrarea pe care o face acela. Într-o țară care are război cu altă țară, atât militarii cari luptă pe front, cât și civilii cari îi întreprin cu cele necesare, luptă împotriva neamicului. Și când au biruit, se bucură deopotrivă și unii și alții. La fel este în lucrul Domnului. Dacă cineva nu poate lupta în front pentru a aduce suflete la Hristos, el poate întreprinde pe acela care luptă și Domnul îi va plăti și lui ca și celui care a luptat în front. I Sam. 30:24 Num. 31:27.

Să avem însă o foarte mare grijă ca să nu întreprinem oameni cari luptă împotriva lui Dumnezeu că atunci ne vom afla și noi ca luptători cu Dumnezeu. Să nu susținem cu banul nostru astfel de luptători și lucrători al căror Dumnezeu este pantecele” că aceia când văd dușmanul, fug. Filip. 3:19. Ioan 10:12-13. Pe ce-i cunoaștem? Pe aceea că numai atunci luptă când au toate din belșug. Când trebuie să treacă prin suferințe, fac răscoale. Filip. 4:12. II Tim. 2:3 Rom. 16:17-18.

3. Dacă nu putem nici pleca nici nu avem posibilitatea ca să întreprinem pe cei ce pleacă după porunca Domnului, ne putem ruga pentru ei, și aceasta este bine plăcut înaintea lui Dumnezeu.

Domnul să ne ajute ca să lucrăm pentru onoarea Numelui Său și să facem ucenici pentru împărăția Sa. Amin.

G.

Nașterea Domnului.

„Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi în cetatea lui David, vi s'a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul“. Luca 2:10-11.

Imperiul Roman atingându-și culmea gloriei sale, Cezarul August dă o poruncă ca să se facă un recensământ sau o numărătoare a poporului de sub stăpânirea sa. Falnica țară a Iudeilor de altă dată supusă acum Romanilor, trebuie să asculte de porunca Cezarului și să meargă în cetățile hotărâte pentru a se înscrie toți locuitorii ei. Astfel pleacă și Iosif cu Maria (fecioara logodită cu el) dintr'un loc neînsemnat, din Nazaretul Galileii ca să se înscrie în Betleem (cetatea lui David). Cum însă Maria era însărcinată dela Duhul Sfânt, s'au împlinit zilele când ea trebuia să nască. „Și a născut pe Fiul ei cel întâi născut, L-a înfățat în scutece, și L-a culcat într'o iesle, pentrucă în casa de poposire nu era loc pentru ei“. Luca 2:7.

„In casa de poposire, nu era loc pentru ei“. Ce durere, în casa de poposire, era loc pentru mulți alții, însă pentru Acela care avea să nască pe Domnul cerului și al pământului, nu era loc. Acolo era loc pentru domniile lumii acesteia, dar nu era loc pentru Isus. El trebuie să se nască în grajd și să fie culcat în iesle. Isus născut din părinți săraci și de rînd, încă dela naștere devine înjosit și umilit. Nu se naște în pompă, nu se naște în palat și nu este culcat pe cele mai moi perini. Grajdul îi servește de casă și ieslea de leagăn. Aliluia Lui.

În acest timp însă Dumnezeu descopere slava Sa unor păstori, cărora le face de cunoscut prin îngeri despre nașterea Fiului Său. Acești păstori, pleacă numai decât ca să caute „Pruncul“ după cum li se spusese; și după ce fac o frumoasă istorisire despre cele ce li s'a arătat lor, se întorc înapoi la turme laudând și slăvind pe Dumnezeu. Luca 2.

În planul lui Dumnezeu însă era ca să întrunească în Isus nu numai pe cei de jos, decât și pe cei de sus, pentru aceea nașterea lui Isus este descoperită și unor magi cari au aflat despre ea dela stele. Deși aceștia stăteau pe o treaptă mai înaltă ca păstorii, desi ei dispuneau de averi și de multă știință și vază lumească, totuși pleacă împinși de dorința de a da față cu Isus și a se închina Lui. Ca orice oameni de ordine când au intrat în Iudea sau îndreptat spre capitala țării (spre Ierusalim) și au făcut întrebare după „Împăratul de curînd născut al

Iudeilor“. Faptul că s'a vorbit despre un nou „Împărat al Iudeilor“ a produs mare turburare în inima lui Irod cu care împreună a început a se turbura tot Ierusalimul. După ce acest Irod află dela preoții cei mai de seamă și dela cărturarii norodului, locul unde trebuia să Se nască Domnul, începe a vorbi magilor cu fățarie să se întoarcă pela el după ce vor afla „Pruncul“ ca să meargă și el să se închine Lui. În inima sa însă nutrea dorul de a se răsbuna asupra Lui, „Nu vă înșelați: Dumnezeu nu lasă să fie batjocorit“. Dumnezeu a făcut de cunoscut magilor planul vicelan a lui Irod și pe un alt drum s'au întors în țara lor. Iar Irod pentru a nu se lăsa batjocorit de magi, a poruncit să omoare pe toți pruncii dela doi ani și mai în jos. Dumnezeu însă a scăpat și de aici pe Copilul Său Isus. Mat. c. 2.

Fraților, toate aceste lucrări ne arată că copiii lui Dumnezeu trebuie să fie prigonii deși nu fac nimănui nici un rău. Isus n'a făcut nici un rău lui Irod, dar el temându-se că-și va perde Împărăția a căutat viața lui Isus. De ce? Pentrucă oamenii trupești nu pot suferi viața, nu se pot bucura de ea și nu pot gusta dulceața ei. Toată lupta lor este numai pentru dobândirea bunurilor acestei lumi, și atunci când li se pare sau bănuiesc că le-ar putea veni vreun pericol de undeva, sunt în stare să recurgă la cele mai odioase fapte. Chiar dacă acela a cărui viață o caută, nici prin gând nu are să le ocupe locul lor.

Iubite cetitorule! La toate aceste dă-mi voie să te întreb: Isus care odinioară s'a născut în ieslea din Betleem, s'a născut El și în inima ta? Trăiește în tine Isus Hristos? Ap. Pavel zice: „Dacă Hristos este în voi, trupul vostru, este supus morții, din pricina păcatului; dar duhul vostru este viu, din pricina neprihănirii“. Rom. 8:10. Simțеști tu pe Isus în tine? Nu lăsa ca inima ta să fie palat că Isus n'are loc în ea atunci. Nu o lăsa să fie nici casă de poposire (a reletor) că nici atunci Isus n'are loc în ea.

Eu rog pe bunul Dumnezeu să ne dăruiască o inimă umilită care asemenea ieslei să primească în ea pe cel ce este „Domnul domnilor“. Amin.

Gh. Bradin.

Ieslea Betleemului.

Luca 2:16.

Toată slava să fie adusă Celui ce a părăsit cerurile, coborîndu-Se jos pe pământ și născându-Se în ieslea din Betleem.

După un an de sbucium, de trudă, de viscole, furtuni și ispite, iată-ne ajunși iarăș în pragul Marelui Praznic al nașterii Mântuitorului nostru Isus Hristos. Steaua călăuzitoare, care odinioară a arătat drumul magilor, ne arată și astăzi drumul spre ieslea din Betleem. De aceea în aceste clipe de înălțare sufletească, să zicem și noi cu păstorii: „Haidem să mergem până la Betleem, și să vedem ce ni s'a spus și ce ne-a făcut de cunoscut Domnul.” Luca 2:15.

„Să vedem.” Nu avem de văzut lucruri pompoase. Nu avem de văzut palaturi împodobite cu fel de fel de lucruri scumpe. Nu avem să vedem nimic din cele ce ar putea să ne isbească privirile. „Veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într'o iesle.” Luca 2:12. Iată tot ce putem să vedem la ieslea din Betleem. Dar dacă nu putem să vedem aici ceva pompos, putem să găsim ceva mai mult decât ieslea și mai mult decât un simplu copil.

Copilul născut în iesle, pe a cărui umeri este pusă domnia, S'a coborît pe pământ pentruca pe acesta să-l lege cu cerul. „Adevărat, adevărat vă spun, că deacum încolo, veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și pogorîndu-se peste Fiul omului.” Ioan 1:51. „Și deodată, împreună cu îngerul s'a unit o mulțime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu. . .” Luca 2:13. Aliluia, să fie binecuvântat Copilul născut în iesle. Prin nașterea Lui, îngerii ajung ca împreună cu oamenii credincioși, să slăvească pe Dumnezeu. Luca 2:13-20.

Ieslea este simbolul umilinții. Cei ce au căutat pe Domnul Isus la iesle. L-au aflat. La iesle Dumnezeu întrunește nu numai pe îngeri și oameni, decât aici să întâlnesc și păstorii cu magii. Chiar dacă nu în acelaș moment au sosit acolo unii și alții, însă acolo au aflat pe Domnul. Astfel Dumnezeu voiește ca să unească într'una prin ieslea din Betleem pe cei de sus cu cei de jos. „Aici nu mai este nici Grec, nici Iudeu, nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, nici Barbar, nici Schit, nici rob, nici slobod, ci Hristos este totul și în toți”. Colos. 3:11. Este o foarte mare greșală pentru cei ce caută pe Isus în palate, în pompă, la jocuri, te-

atre, cinematografe, etc. Pentrucă El lipsește din toate aceste locuri. La iesle, atât cei de sus cât și cei de jos, că acolo aflăm pe Isus.

„Fraților, uitați-vă la voi, cari ați fost chemați: printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales”. I Cor. 1:26. Și pentru ce? Pentrucă Isus se găsește la iesle. Ori pentru oamenii descriși mai sus, ieslea este un loc prea umilitor, și ei nu se silesc ca să caute acolo pe Isus. Dacă Isus s'ar fi născut într'o mare paradă, întră niște oameni de neam ales, și în niște palate strălucite, atunci de sigur ar fi căutat de bogății și înțelepții lumii acesteia. Dar atunci cum L'ar afla sârmanii păstori? Astfel Dumnezeu a binevoit ca la iesle să-L afle atât păstorii (cei de jos) cât și magii (cei de sus).

Deci scumpii mei, dacă avem să sărbătorim Praznicul nașterii Domnului, și bunul Dumnezeu ne-a mai lungit viața ca și în acest an să o putem face, aceasta nu pentru aceea s'a întâmplat ca noi să ne pregătim cu bucate și hrană aleasă pentru aceasta Sărbătoare, nici ca să ne facem rost de băuturi tari și amețitoare, decât pentru aceea ca să căutăm pe Isus la iesle. Nici păstorii, nici magii, și nici părinții Domnului nu s'au pregătit cu astfel de lucruri în vederea Nașterii Lui. Aceea cu care ei s'au pregătit a fost teama de Dumnezeu și dragostea de „Cel de curînd născut”.

Scumpe cetitorule! Astăzi Cuvântul lui Dumnezeu te îndrumă spre ieslea din Betleem, ca să găsești pe Isus. El îți poate înșchimba viața ta și să te mântuiască. „Pentrucă El va mântui pe poporul Lui de păcatele lor.” Mat. 1:21. Incurînd însă acelaș Cuvânt al lui Dumnezeu, te va îndruma la Scaunul de judecată al lui Hristos. II Cor. 5:10. Și atunci dacă n'ai fost la iesle, vei fi aspru condamnat. Ceea ce înseamnă că dacă nu te-ai umilit să primești pe Domnul Isus ca Mântuitorul tău, vei fi aruncat în chinul etern și vei fi chinuit zi și noapte în vecii vecilor. Mat. 25:46 Apoc. 20:10. etc.

Deci scumpul meu, jos cu mărirea lumii, jos cu iubirea de sine, și închină-te umilit în fața Celui născut în iesle ca să fi fericit. Amin.

Olar.

Ajutorul Domnului.

„Aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi” 1 Petru 5:7.

Să fie Dumnezeu lăudat și mărit pentru toate binefacerile Lui față de noi.

Având în vedere timpurile critice prin cari trecem cu toții și cum străduința omului a devenit aceea că în aceasta lume să poată duce un trai comod și o viața fără grijă, m'am propus a scri micul meu articol în care se arat cât de mare lipsă să simte astăzi de ajutorul lui Dumnezeu, în orice direcție a vieții. Astăzi când milioane de oameni să sbuciuună, se frământă, aleargă, pizmuesc, înșală, lăcomesc, etc. numai și numai pentru a-și satisface plăcerile acestei vieți trecătoare, e foarte mare lipsa că toți cei ce vin la picioarele Domnului să învețe ce înseamnă ajutorul Lui. Zilele sunt critice și rele - după cum zice apostolul, Efes. 5:16. Pretutindeni auzim că este neîndestulare. Dar lăudat și mărit să fie Domnul că cei ce L-au găsit pe El într'adevăr, sunt fericiți și mulțumiți.

Nu am intenția ca să mă ocup în articolul meu cu lumea, aș dori ca să mă ocup însă de starea noastră a acelor cari spunem că am găsit pe Domnul și că ne încredem în El. Când întâlnim un credincios și intrăm cu el în vorbire, numai decât aflăm că să laudă cu credințioșia sa, când însă intrăm mai adânc cu el în vorbire, putem să observăm că încredeea lui în Domnul nu este deplină. Eu am văzut mulți așa ziși „credincioși” însă puțini am văzut de aceea cari în lupta și greutățile vieții zilnice, să aibe deplina încredere în Dumnezeu și să se simtă mulțumiți și fericiți. O mare parte dintre cei ce vin la Domnul duc o luptă pentru câștigarea bunurilor pământești în rînd cu lumea; și cu toate aceste ei mor lipsiți. Și dacă numai truda o depun în căutarea bunurilor veacului acestuia, nu ar fi așa rău; dar ei sunt și murmurători și cărtitori.

Este adevărat că omul întors la Dumnezeu trebuie să lucreze și să-și agonisească cele necesare vieții (pâine și îmbrăcăminte) dar să fie în felul acesta îndestulat. Nu po-doabe din afară, nu palaturi și nu grinare mai mari vrea Domnul Isus în ev. Mat. c. 6. ci încredere deplină în El și mulțumire în toate.

Sunt cazuri când Domnul voiește să-și treacă copilul prin școală, și atunci îl lasă să sufără. Suferința este lecția pe care Domnul o dă copilului Să, pentru că să scoată

din el tot aceea ce nu este dumnezeesc ci lumesc. Lipsa de hrană aleasă, lipsa de haine scumpe, neputința de a mișca înainte cu averea etc. toate să țin de lecția pe care ne-o dă Domnul. Mulți creștini atunci când sunt în lipsuri, nu știu că „binecuvântarea Domnului îmbogățește, și El nu lasă să fie urmată de niciun necaz.” Prov 10:22, și pentru aceea ei caută să se răscoale împotriva altora în loc ca să asculte de glasul Celui ce zice. „Cheamă-Mă în ziua necazului, și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi.” Psalm. 50:15.

Care este cauza multor desbinări între copiii Domnului, a multor cărtiri și a multor murmure? Cauza este că oamenii au dorinți după cîștiguri mârșave, și duc în eroare pe cari pot pentru ca să le dea crezare și să-i susțină atunci când se răscoală. Iuda Iscariotul a vorbit despre risipă, dar nu pentru că l-a durut de săraci, ci pentru că nu i-au venit gologanii în punga lui. Ioan. 12:4-6.

Frații mei iubiți, ca una care am trecut prin astfel de suferinți și lipsuri pot să vă vorbesc din cele prin cari am trecut. Am fost bolnavă, am fost năcăjită și în lipsă mare; n'am fost înțeleasă însă de cei din jurul meu. În necazurile mele însă n'am murmurat ci m'am pus împreună cu soțul meu să mă adresez Celui ce a zis; „Nici decum n'am să te las.” Ebr. 13:4 și lăudat și mărit să fie El, că S'a îndurat de noi. El și de voi să va îndura dacă îl veți căuta pe El. Pentru aceea îndemnul meu către voi este acela că atunci când vă aflați în lipsă de hrana cea de toate zilele și de îmbrăcăminte, vă puneți pe genunchi înaintea Lui și rugați-L pe El. Nu murmurăți asupra altora când îi vedeți trăind mai bine decât voi (că ușor puteți păcătui și Domnul să vă părăsească) ci puneți-vă în rugăciune cu credința că Tatăl vostru vă cunoaște lipsa și El este bogat, încât n'are lipsă ca să ia dela altul să vă dea vouă, fiindcă cămările Lui sunt pline de toate bunurile. Și voi veți simți binecuvântările Lui întotdeauna. Dar dacă murmurăți, dacă pizmuiți pe alții cari au, și dacă din dorința de cîștig faceți dezbinări și răscoale, voi veți fi tot lipsiți și ca plată pentru lucrul vost, veți fi lipsiți și de împărăția lui Dumnezeu II Petru 2:3. Deci păziți-vă, și căutați ajutorul Domnului.

S. Bradin.

Mândria și Trufia.

„Mândria merge înaintea peirii, și trufia merge înaintea căderii.” Prov. 16:18.

Unul dintre cele mai mari păcate este mândria. Sora mândriei cea mai apropiată este trufia. Unde acestea două păcate își fac loc, nu mai poate fi frică de Dumnezeu. Niciodată omul cuprins de mândrie nu poate să simtă îndurările lui Dumnezeu, nu poate să simtă bunătatea Lui și nu poate să simtă ajutorul Lui. Am văzut mulți copii ai lui Dumnezeu prin cari El a lucrat și pe cari El i-a condus, însă pușini am văzut dintre aceștia ca să știe da lui Dumnezeu tot onorul și să nu-și tragă (dacă nu mai mult) cel puțin o parte pentru ei. Oamenii când Dumnezeu face o lucrare prin ei, au obiceiul să se arate că cine sunt ei. Alții se arată pe ei atunci când au o cunoștință mai aleasă. Și lucrul acesta nu este de mirare că satana s'a dus ca să ispitească cu acest păcat și pe ap. Pavel. II Cor. 12:7-10.

De aceea noi știm că atunci când auzim pe câte un serv al Domnului laudându-se și mărimdu-se pe sine, că acela nu este înțelept. El este un om plin de mândrie. El nu este înțelept de Dumnezeu și frica Domnului nu este în el. Cine are frică de Domnul, acela urăște trufia și mândria. Pentru că, „mândria merge înaintea peirii și trufia merge înaintea căderii.” Nimic nu-l poate duce pe om mai ușor în ruină decât mândria. Lucrul acesta a fost cunoscut foarte bine de David care se roagă și zice: „Păzește de asemenea pe robul Tău de mândrie, ca să nu stăpânească ea peste mine! Atunci voi fi fără prihană, nevinovat de păcate mari.” Ps. 19:13. Deci mândria este un păcat mare. El este înfăptuit cu un membru mic despre care zice ap. Iacob: „Tot așa și limba, este un mic mădular, și să fălește cu lucruri mari.” Iacob 3:5. Nimic nu este mai desgustător decât faptul când vedem pe cineva că în lucrurile prin care Dumnezeu trebuie să fie onorat, el își însușește onoarea lui. Din cauză că nu a dat lui Dumnezeu onoarea ci și-a împietrit duhul în mândrie, Nebucadnețar, regele Babilonului care avea sub stăpânirea sa tot pământul, „când i s'a îngâmflat inima și i s'a împietrit duhul în mândrie, a fost aruncat de pe scaunul lui împărătesc și a fost despuiat de slava lui: a fost izgonit din mijlocul copiilor oamenilor, inima i s'a făcut ca a fiarălor, și a locuit la un loc cu măgarii sălbatici; i-au dat să mânânce iarbă ca la boi, și trupul i-a fost udat cu roua cerului,

până când a recunoscut că Dumnezeu cel Prea Înalt stăpânește peste împărăția oamenilor și că o dă cui vrea.” Dan 5:20-21. Irod a murit mâncat de viermi, fiindcă nu dădu-se slava lui Dumnezeu. Fapte 12:24.

Fraților, pentru că Domnul să vă poată folosi în lucrul Său cel sfânt, onorați-L pe El și recunoașteți-L în toate căile și lucrările voastre. Dumnezeu v'a ales fiindcă vrea să vă tolosească în lucrul Său. Dar voi trebuie să știți că numai atunci El vă poate folosi când sunteți mici și El mare, voi slabi și El tare. Eu am avut ocazia să văd mulți copii ai lui Dumnezeu cari s'au văzut mici și slabi în ochii lor, și Dumnezeu a făcut prin ei lucruri mari. Lăpădarea lui Saul a provenit tocmai din aceea că s'a îngâmflat. Dumnezeu îi zice prin proorocul Samuil: „Când erai mic în ochii tăi, n'ai ajuns tu căpetenia semințiilor lui Israil, și nu te-a uns Domnul ca să fi împărat, peste Israil?” Deci acela care dorește a fi binecuvântat, acela care dorește ca Dumnezeu să lucreze prin el și acela care dorește a fi mare în împărăția cerurilor, să se umilească, să onoreze pe Domnul, să părăsească mândria și trufia.

„Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți.” Iacob 4:6. Laudat să fie Dumnezeu care vine totdeauna în ajutorul celor smeriți. În acelaș timp însă El stă împotriva celor mândrii. Iată deci care este cauza pentru care „mândria merge înaintea peirii.” Toți cei mândri au împotrivă lor pe Dumnezeu. Și „cine l s'ar putea împotrivi fără să fie pedepsit? Iov. 9:4. „Să nu vă pomeniți că luptați împotriva lui Dumnezeu.” Fapte 5:39.

Mândria și trufia, nu sunt clasate - de mulți copii ai lui Dumnezeu - între păcatele cele mari. Totuș Dumnezeu însă vede în mândrie un foarte mare păcat. Și Dumnezeu să ferească pe toți copiii Săi de mândrie. Pentru că pașul al doilea care vine după mândrie este peirea. Vrei să poți sta la Domnul în toată viața? Ferește-te de mândrie și trufie. Dă lui Dumnezeu tot onorul, toată cinstea și toată slava. În tot aceea ce faci, și învață-te să nu vezi în Tine nimic bun, nici o iscusință, nici o tărie și nici o bunătate, și atunci vei fi tare și nu te vei teme de nimic. Domnul să-ți ajute. Amin.

Regele vorbește împotriva discordiei.

Sub acest titlu în ziarul „Dimineața” No. 9986 din 14 Oct. a. c. citim următoarele:

Intr'un frumos discurs rostit la solemnitățile dela Lugoj - regele a vorbit pentru înfrățirea confesiunilor. Intr'o vreme în care se propagă ura și discordia, cuvintele regale au o înaltă semnificație.

Ura religioasă a întreținut o atmosferă de frământare și de vrajbă, care a dăunat enorm liniștii noastre interne. Fiindcă — nu se poate clădi nimic durabil prin ură. Vrajba religioasă separă pe cetățeni și înveninează sufletele unor oameni care vor să rămână loiali țării în care trăiesc. A întreține lupta împotriva unor oameni de altă confesie — e a săpa pacea și înțelegerea internă a țării.

Avem azi, mai mult ca oricând, nevoie ca toți cetățenii care trăiesc înăuntrul granițelor noastre să se bucure de toate libertățile — pe care de altfel constituția le garantează, — avem nevoie ca ei să se simtă bine în aceasta țară și să-i rămână devotați.

Regele a spus-o în mod plastic:

„Eu sunt născut și crescut ortodox, dar sunt suveranul unei țări în care sălășluiesc și cetățeni

de alte confesiuni. Sunt hotărât — și toți pot conta pe sprijinul Meu — se protejesc cu aceeași credință și aceeași dragoste pe toți acei care vor fi cinstiți credincioși ai bisericii lor”.

Și mai departe:

„Astăzi, când avem cu toții datoria de a duce o luptă de consolidare și de progres a națiunii noastre, nu este momentul să privim ce haină și ce rasă poartă fiecare preot, ci trebuie să cerem fiecăruia să aibă un singur suflet și acest suflet trebuie să fie cel românesc.

Creștin sunt, dar fac apel și la acei care nu sunt creștini, dar care au o credință a lor, ca și ei alături de noi creștinii, care avem acel sublim exemplu al martirului lui Isus Hristos, să lupte alături de noi, căci mai presus de credința fiecăruia este unitatea etnică a României întregite.”

Apelul pe care Suveranul l-a făcut la unirea și la înțelegerea tuturor, trebuie să fie, în fine, înțeles și de acei care, semănând ura, lucrează pentru slăbirea unității statului.

O lămurire.

Cetitorii noștri știu că nici odată nu am deschis nici o polemică cu nimenea, pentru că „robul Domnului nu trebuie să se certe” II Tim. 2:24 apoi este scris: „Nu întoarceți rău pentru rău, nici ocară pentru ocară” I Petru 3:9. Cu toate acestea însă credem că de astădată datoria de creștini ne incumbă a risipi baijocura pe care ne-o aduce o revistă din București intitulată „Creștinul”

În revista de mai sus, se publică (la pag. 49) fotografia lui Eugen Bodor și să aruncă în sarcina lui mai multe fapte incorecte și imorale pe cari le-ar fi comis înainte de anul 1930, pe când făcea parte din Asociația „Creștinilor după Evanghelie”. Nu știm dacă susnumitul a comis acele fapte sau nu știm însă un lucru: Eugen Bodor după cum rezultă din cele scrise în aceea revistă, a funcționat ca „lucrător” între dâșii, și cum se putea ca un om care avea la activul său astfel de fapte să fie „lucrător”? Au nu zice Scriptura?: „Dați afară dar din mijlocul vostru pe răul acela.” I Cor. 5:13. Însă Eugen Bodor i-a părăsit singur și în calitate de „lucrător”.

Tot în revista de mai sus la pag. 17, după ce se face aluzie la unii „prooroci mincinoși” cari ar

fi proorocit nimicirea orașului Iași, este scris textual așa: „Bieții amăgiți de Duhul cucoanei Macferson din America — proorocia sectei pentecostale — precum și de cei trei B de aici (Bradin, Bodor și Bododea), doreau din toată înima nimicirea Iașilor...”

În fața acestui dispreț pe care volesc să ni-l aducă domnii cari scriu în susmenționata revistă, pot spune că niciodată n'am avut nici un fel de legături cu acei oameni cari au proorocit acele lucruri însă să ne ierte acești domni pentru că îi întrebăm: A cui duh dintre ei era în Eugen Bodor care fiind ca „lucrător” între dâșii, făcea faptele pe cari le descriu d-nealor la pagina 49??? Gh. Bradin

*

Rugăm pe toți cei ce nu și-au achitat abonamentul pe anul 1934, să-l achite de urgență. Apoi dacă cineva nu mai dorește a abona revista pentru anul viitor, să ne facă de cunoscut acum la începutul anului.

Red. și Adm.